

Norðurlensk gudstænasta úr Christianskirkjuni:

Bønin er bátshaki

Í morgin klokkan 11 verður felags norðurlensk gudstænasta úr Christianskirkjuni í Klaksvík send í øllum sjónvarpunum í Norðurlondum. Tað er ein samtykt í Norðurlandaráðnum, sum sigur, at sjónvarpin í londunum skulu senda út felags gudstænastu eina ferð um árið. Hetta er fyrstu ferð, at hetta verður roynt í Føroyum. Í fjør var gudstænastan úr Nidaróskirkjuni í Noregi.

Hetta tiltakið hevur annars fingið so góða undirtøku, at tað nú er avgjørt, at slík gudstænasta skal verða send tvær ferðir um árið hereftir. Klaksvíkingar høvdu gjørt stórar fyrireikingar til hesa søguligu gudstænastu. Hon varð hildin í Christianskirkjuni fyri tveimum vikum síðani.

Tað var Niels Pauli Danielsen, sóknarprestur, sum helt prædikuna henda dagin. Hann helt hana á móðurmálinum. Prædikan verður so tekstað til tey ymsu norrønu málini.

Tað var serstakar dāmur yvir gudstænastuna henda dagin og kunnu vit eisini gleða okkum til eina stóra uppliving, tá sjónvarpið fer at senda í morgin.

Har var nógur og góður tónleikur og sangur í kirkjuna henda serstaka sunnudagin. Umframt ein væl upplagdan og rutineraðan Hjørleif Høgenesen við orguli, var eisini kórsangur og honrblástur.

Sosialurin prentar í dag prædikuna hjá Niels Paula Danielsen.

Prædika til 5. s. eftir páskir 1993, hildin í Klaksvíkar kirkju hin 2. mai og sjónvarpað til øll norðurlond hin 16. mai 1993.

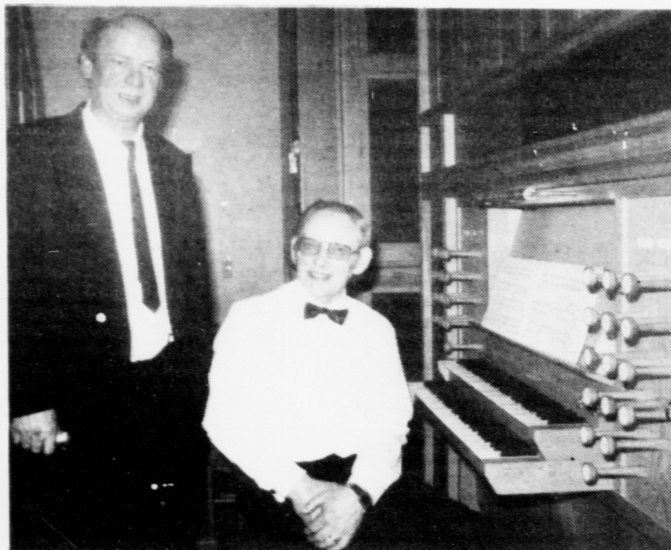
Prestur: Niels Pauli Danielsen. Sálmar: 243 - 420 - 387 - 63 - 19. Tekstur: Jóhs. 16,23 b - 28.

Bøn fyri prædiku:

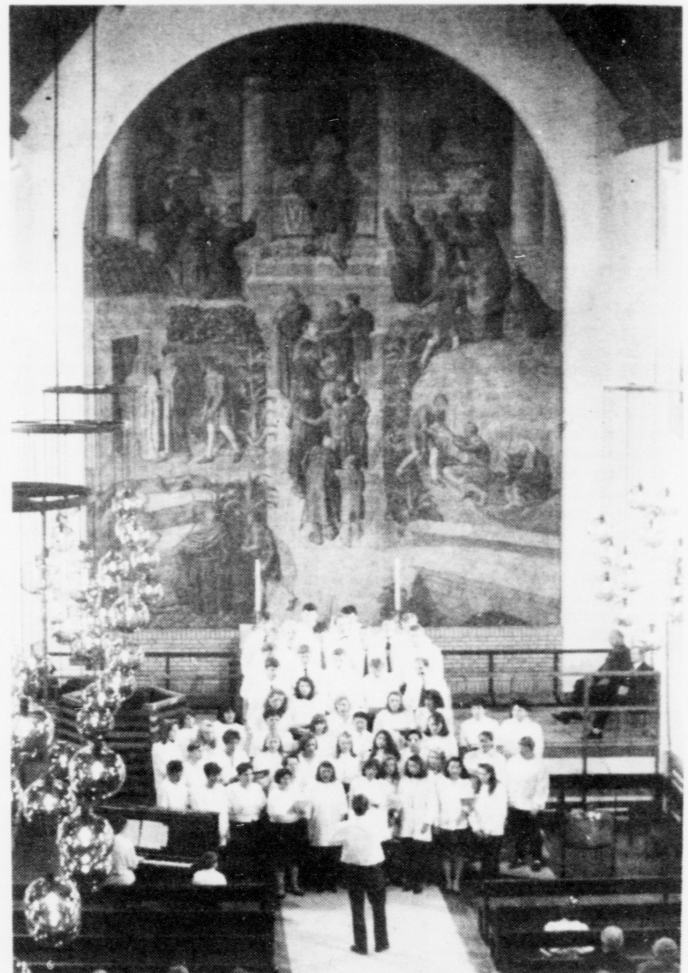
Bið, o Jesus, fyri mær,
bið meg heim í hús hjá tær,
har at liva væl í frið
hjá tí halga einglatíð.

Lat meg altíð elska teg;
gott tú biður fyri meg.
Hoyr meg, Guð, mín vinur ver
fyri Jesu frelsugerð.

Myndir og lagt til rættis: Jan Müller

Kirkjufólkið gjørdi eitt stórt arbeiði undan gudstænastuna, tí alt mátti rigga, nú gudstænastan skuldi takast upp til sjónvarpin í Norðurlondum. Formaðurin í Kirkjuráðnum Christoffer Joensen kann vera nógur eftir lokið verk. Hjørleif Høgenesen setti sín serstaka dām á gudstænastuni við sínum lætta og frálíka spæli

Tað var sera vakurt at hoyra kórið syngja í Christianskirkjuni við gudstænastuna 2. mai. Nú sleppa allir norðbúgva at hoyra vakra føroyska sangin.

»Hoyr Ísrael, Harri vár Gud, Harrin er ein!»

Soleiðis ljóðar trúarjáttanin hjá gyðingum. Hon skal minna teir á, at Gud Abraham's, Isak's og Jákup's er livandi veruleiki, virkin og sleppur teimum ikki.

Eftir 1000 ára roynd kann kristna meingheitin her, kirkjan, siga: »Hoyr Føroyaland, Harrin Jesus, Harrin er ein». Hini norðurlondini kunnu siga tað sama. Ti Hann er bót fyri syndir okkara, vegurin, vit ganga á, og navnið, vit biðja í. Eygu Hansara vaka yvir okkum, hond hansara verjir okkum og orð hansara er ein lykt fyri fótum várum.

Tað er vitnisburðurin, sum eisini kemur til sjóndar í søgnum og ævintýrum okkara.

I søgnini um Rasmus í Haraldssundi t.d. verður sagt frá, hvussu ið myrkið missir vald sitt, tá ið biðið verður, og kirkjan kemur undan.

Teir eru á veg til útróðrar norður ígjøgnum Haraldssund, Rasmus og synirnir, tá ið huldumenn leggjast á teir.

»Salve domine! Salve mihi!» — »Bjarga Harri! Bjarga mær!» — rópar Rasmus, við tað sama áfast verður.

Tað dragar ikki hjá huldumanninum, fyrrrenn Viðareiðskirkjan kemur undan Múlanum (norðurendin á Borðoynni), og teir siggja dagsgleðuna.

I somu stund missir huldumaðurin meg sína og rópar: »Knis, knas, reyðhani í eystri!» (tað er útlagt: »Nú lúgvist eg; tí nú risur sólin), og so slappur hann haldi sínum.

»Ris, ras!» svarar Rasmus, og í sama bili hvørvur huldubáturin.

I skjótt 1000 ár hevur kirkja og kristindómur verið her á landi. I skjótt 1000 ár hevur her verið biðið í navni várs Harra Jesu Krists.

Glæman frá uppreisnini í eystri Páskamorgun hevur lýst yvir landið og so mangn ríkið myrkið burtur. Orðið hevur skapað trúgv í mannahjörtum, og tað hevur elvt til manngott virksemin. Gud til heiðurs og menniskjum at gagni.

Aftur vit boyggja knø í Jesu navni og biðja um, at tað verður bygt upp aftur, sum raplað er og stendur til at rapla í hesum ringu arbeiðsloysistíðum, ikki minst í Norðoyggjum og her í Klaksvík, syndin fyrigivin og vissa okkum veitt um at vera goðtíkin av tí almáttuga vilja, sum skapað hevur heimin og honum heldur uppi.

Hvat er so tað at biðja?

Tað er at tala einfalt við Gud í hjarta sínum, verður sagt í gomlu donsku katekismussuni hjá Pontoppidan. Eingin hevur sagt tað betur. Vit kunnu koma til Guds við øllum — sum barn til faðir sín — fyri Jesu Kristi skuld.

Lat tað standa rimmarfast! Lat ongan taka tað frá okkum! At biðja er at gera seg eitt við Gud, hella seg móti Honum, krækja seg í Hann. Bønin er sum ein bátshaki, ið verður festur í land. Tað er ikki tú, ið tá togar landið til tín, men øvugt. Á sama hátt er bønin í Jesu navni at verða togaður móti Faðirinum á himni í einleika trúarinnar.

Bønin er andadrátturin í samlivinum millum Gud og menniskja. Takið er at fáa menniskju at biðja. Tað hendir nak-